

עלון שבועי מבית 'בני אמונים' וכל מאמיניהם

פרשת חקת

פניני אמן ותפלה בפרשה

מאצרות אמונים

הסבה לקבלת תפלותינו

על פן יאמר בספר מלחמת ה' (כא ט)

אמר המגיד מקוויני: לראובן לב תפלותינו הרבות על בוא הגאלה טרם יענו לטובה, אך מפל מקום פועלות הן גם בזמן הזה, בקב שבאמצעותן מתקבלות כל התפלות האחרות. ורקז יש לכך בכתוב (מלכים א' ח חח): "והתפללו אליך דרך ארצם" - כל התפלות מגיעות אליך, דרך ארצם - דרך התפלות על גאלת ארצנו.

וכך דרש המגיד את הכתוב שלפנינו: "על פן" - תפלותינו הנאמרות בזמן שאנו מקפדים בין שבעים אמות [בג'מטריה 'פן'], "יאמר בספר" - ונזרות הן בספר הרחמים, בזכות "מלחמת ה'" - התפלות שבהן אנו נלחמים על כבוד שמים והתגלות השכינה שתהיה ברא הגאלה השלמה במהרה בג'מינו אמן.

לקוט עבודת ישראל

הזכרת נסי ארנון בתפלה

את זהב בסופה ואת הנחלים ארנון (שס)

כ'שם שמספרים בנסי ים סוף כף יש לספר בנסי נחלי ארנון, שאר כאן נעשו נסים גדולים" (רש"י).

לאור דברי רש"י צפה ועולה כמאלית השאלה: מדוע איננו מספרים בנסי נחל ארנון כפי שמספרים אנו בנסי יציאת מצרים?

שתי תשובות נאמרו בדבר:

א. בשירת אז ישיר שאנו אומרים בכל יום, נאמר (שמות טו טו): "עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קניית", ופרש אונקלוס: "עד יעבר" - עמך את נחל ארנון, עד יעבר" - את הירדן בכניסתו לארץ. הרי שאנו מזכירים את נחל ארנון בכל יום בשירת הים (אמרוק האור).

ב. במסכת ברכות (נח א) דרש רב שילא את הפסוק (דה"א ו' כט א): "לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד", "הגדלה" - זהו מעשה בראשית, והגבורה" - זו יציאת מצרים, והתפארת" - אלו הן חמה ולבנה וקמדת ליהושע, והנצח" - זו מפלאתה של רומי, וההוד" - זו מלחמת נחלי ארנון. הרי שבכל יום אנו מזכירים בתפלת 'ויברך דוד' את נסי נחל ארנון (מב' בית אהרן וישראל מט קלא).

תפלה על עין המים

עלי באר ענו לה" (כא ז)

כתב רבנו יעקב בעל הטורים (פאן ובגראשית טו ז): מקום שפך המים מסגל הוא לתפלה, לשירה ולהודאה. וכן מצינו שהתפללה הגר על ישמעאל בנה "על עין המים" (בראשית טו ז), ויאך אליעזר התפלל על זיווגו של יצחק "על עין המים" (שם כד ג).

יש שלמדו מדברי בעל הטורים מקור למנהג אמירת תשליך בראש השנה דוקא על שפת הנהר, ואך הסמיכו לכך את לשון הכתוב בתהלים (כט ג): "קול ה' על המים".

נהרות שהם קור' על בעה' ט שם

לא נטה ימיו ושמאול עד אשר נעבר גבלה" (כ ז)
פרש הגאון רבי יהונתן איבשיץ:

משה רבנו הבין כי פיו שבני אדם מכירים בעבדה שאין כחם של ישראל אלא בפיהם, חוששים הללו שמא בזמן שישיראל יעברו בארצם יתפללו על מפלתם, ולפיכך הבטיח להם: "לא נעבר בשדה ובכרם" - במקומות מצניעים שנתן להתפלל בהם, אלא "דרך המלך גלך" - במקום פתוח שאין לו מחצות, ולכן לא נוכל להתפלל למפלתם בעוברנו בו (מבאר בש"ע א"ח צ ה).
תפארת יהונתן

אמת מחלטת כתנאי לקבלת התפלה

ויאמר אם נתן תתן את העם הזה ביד" (כא ב)

"עמלק יושב בארץ הנגב. ושנה את לשונו לדבר בלשון פנען, פדי שיהיו ישראל מתפללים לקדוש ברוך הוא לתת פנענים בידים והם אינם פנענים. ראו ישראל לבושיהם פלבושי עמלקים ולשונם לשון פנען. אמרו נהתפלל סתם, שאמר: אם נתן תתן את העם הזה ביד" (רש"י).

יש להבין: הרי הקדוש ברוך הוא יודע מעלמות בני אדם ובוחרן כליות ולב, וכי אלו היו טועים שישראל ומתפללים לפניו שיתן את הפנענים בידם, לא היה מושיעם מהעמלקים?

סוד גדול על כחו של המלים היוצאות מפינו בפרט בעבודת התפלה, למד מקה הגאון רבי אהרן בקשט הי"ד בעל לב אהרן: אם אין התפלה עולה בקנה אחד עם האמת המחלטת, עלולה

אמן - מקור מים חיים

"מים חיים אל כלי" (ט ט)

באהר הקדוש (נלך רפה א) דרשו את הפסוק (ירמיה ב יג): "אתי עזבו מקור מים חיים" - זהו מי שאינו רוצה לקדש את שם הקדוש ברוך הוא בעניית אמן.

רמז לדברים נוכל למצא בפסוק שלפנינו: "מים חיים אל כלי" - אל כלי בג'מטריה אמן.
אמונת יצחק ח"א עמ' קצא

עניית אמן מצילה מצרה

"וישלח מלאך ויצאנו ממצרים" (כ טו)

באהר הקדוש (נלך רפה א) הובא שבכל עניית אמן בכונה נצלים ישראל מן הצרות.

נתן למצא לכך רמז בפסוק שלפנינו: "וישלח מלאך" - בכת עניית אמן [בג'מטריה 'מלאך'], "ויצאנו ממצרים" - מוציא אותנו ה' מן המצרים.

ספר הגימטריאות פר' בלק

היא שלא להתקבל! דבר זה נרמז גם בפסוק בתהלים (קמה יח): "קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראוהו באמת" - ככל שהתפלה קרובה יותר למדת האמת, כך קרוב ה' לענות לה ולקבלה לרצון.

משלות התפלה

מצות פרה - יסוד לכל המצוות

"זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר" (ט ט)

רבים תמהו: מדוע פרשה זו העוסקת במצוות פרה אדמה לא נפתח בפלטים: "זאת חקת התורה" כפי שנאמר במצוות הפסח (שמות יב ג): "זאת חקת הפסח?"

פרש האור החיים הקדוש: עקר חובת האדם היא לקיים את מצוות הבורא רק משום שצטווה עליהן מפי הגבורה. אם ממים מצוה רק מחמת הבנת ההגיון שבה, אין זה נחשב שקיים את המצוה כראוי.

לפיכך, בנוגע למצוות פרה אדמה שהיא כחך בלא טעם פתכה התורה: "זאת חקת התורה", ללמדך כי המקים את מצוות פרה, אף שאינו מבין את טעמה, מעלה עליו הכתוב כאלו קיים את כל התורה כלה, כי במעשהו זה מוכיח שפונתו בקיום כל שאר המצוות היא לעשות רק את רצון ה'.

על פי דברי האור החיים באר הגאון רבי חיים אדלר מסטרימטרה בספרו 'חקת חיים' את גסח תפלת 'אלקי נצור: "ונפשי כעפר לכל תהיה, פתח לבי בתורתך ואחרי מצותיך תרדוף נפשי" - מבקשים אנו מהקדוש ברוך הוא שבזכות רצוננו (נפשי' לשון רצון) לקיים את המצוות שאין בהן טעם כאפר פרה אדמה, נחשב לנו הדבר כאלו קמנו כל תר'ג מצוותיו, אף אלו שאין נוהגות בזמן הזה.

תורה - תשובה, תפלה וצדקה

כך דרש הרב הקדוש האמרי חיים מויזניץ את לשון הכתוב: "זאת חקת התורה" - "זאת בג'מטריה צום קול ממון [תשובה, תפלה וצדקה]. הפתוב מלמדנו שפדי להגיע להשגות גבוהות בלמוד התורה, יש לשלב את המודה יחד עם 'זאת', הינו עם תשובה, תפלה וצדקה.

חומרא כנגד קולא

"והזה השוהר על השמא" (ט ט)

במסכת יומא (מג ב) דרשו חכמים מפסוק זה ששהרת הפרה האדמה יכולה להעשות גם על ידי עבול יום' (אדם ששטבל משמא או טרם נשלמה טהרתו). ולא זו בלבד, אלא שפדי להפריד את דעתם המעוננת של הצדוקים שאסרו את הדבר (כיון שאינם מאמינים בדרשות חז"ל, צווי חכמים (פר' ג ז) שהפרה תעשה בדוקא על ידי עבול יום.

עוד מבאר בגמרא (יומא א ב) שפנגד קולא זו החמירו חכמים בפרטים רבים אחרים בסדר עשייתה: היו מגדלים בבית מיוחד שניקוות מרנע לידתם ושומרים עליהם מפל משמר שלא ישמאו, ועוד פנהו וכהנה חמרות נוספות המבארות במשנה (שם א-ב) כדי למנע זלזול במצוה חשובה זו.

על פי יסוד זה הנהיג הסבא מקלם בבית התלמוד דקלם' שבמיתות הקוי שהצרכו למחר את פסוקי דמורה וברכות קריאת שמע מפאת הקדמת זמן קריאת שמע, מאידך ארכו מאד באמירת 'אמת ויציב' לאמרה בדקדוק ובכונה, פדי להראות שהתפלה אינה קלה בעינינו.

תפלת חנה' עמ' סא

אין להתפלל בשטח פתוח

"יעברה נא בארץ לא נעבר בשדה ובכרם... דרך המלך גלך

בתאריך ז' בתמוז יחול יום פטירתו של הגאון רבי ברוך פרגל תאומים בעל 'ברוך טעם' שעליו ספר מעשה ופעם ישב בסעודת ברית, ולפתע עלה חיוך על פניו. שאילו אחד המסבים: "על מה ולמה שחק רבנו?" והשיבו: "ראיתי דבר מה בגן עדן העליון, על פן שחקתי". חזר ושאלו: "וכיצד זוכים לזה?" השיבו הברוך טעם: "הן אמרו חז"ל (שב'ת קיט ב) כי כל העונה אמן פותחים לו שערי גן עדן. נאמר 'פותחין לשון הווה, שב'עודו חי זוכה לראות. אם תקפיד גם אתה לענות אמן בכל כחה, בטוחני שגם אתה תראה!".

כל העונה אמן בכל כחו, פותחין לו שערי גן עדן.

פרשת הקטרת

מעלת אמירת פרשת הקטרת

חביבה עד מאד היא עבודת הקטרת, כפי שאמרו חז"ל (תנחומא תצוה טו): "אמר הקדוש ברוך הוא: מפל קרבנות שאמם מקריבים, אין חביב עלי פקטרת... שכל הקרבנות כלן לצרכיהם של ישראל... אבל הקטרת אינה באה אל על החטא ולא על עוון ולא על האשם, אלא על השמחה". כפי שבנוגע לאמירת פרשיות הקרבנות אמרו חז"ל (עניני כו ב) שבאמצעותה יכולים אנו להתכפר אף בזמן הגלות כשאין לנו קרבנות של ממש, כך הפליגו חז"ל בנוגע לעבודת הקטרת שמגנה בעצמו מפני צרה אף בזמן שאין לנו עבודת הקטרת שנעשתה בבית המקדש.

כך כותב הארז הקטן וניקהל (ריח ב): "גורו היא מלפני הקדוש ברוך הוא שכל מי שמעין וקורא בכל יום בפרשת מעשה הקטרת, יוצא מכל הדברים הרעים הקדושים ומכל הכשפים שבעולם, ויוצא כל אותו היום, כי אין הסטרא אחרא יכול לשלט עליו".

בהמשך הדברים מדגיש הארז שצריך לכוון עד מאד באמירתה, ומוסיף, שאם היו בני אדם יודעים כמה חשובה הקטרת לפני הקדוש ברוך הוא, היו לוקחים כל מלה ומלה מפרשת הקטרת ומעלים אותה על ראשם ככתור של זהב. לכן המכונה בה בכל יום וזכה לחלק בעולם הזה ובעולם הבא, מיתה מסתלקת ממנו, ונצל מפני דיינים רעים בעולם הזה ובעולם הבא. ומאידך, מי שאינו מקפיד על כך בכל יום, גורם לעצמו הפסדים גדולים, ודינים ומגפות שורים עליו, ורחמנו לא יצלן.

עוד לומד הארז שם מלשון הכתוב בפרשת תצוה (שמות ח ט): "קטרת תמיד לפני ה' לדרתיכם" - כיון שהקטרת חביבה כל כך לפני הקדוש ברוך הוא, על כן עומדת היא תמיד לפניו. ואף שהתפלה חשובה ביותר, מעשה הקטרת יקר וחשוב ממנה.

סגולות הקטרת

כתב המבי"ט בספרו 'בית אלקים' (שער התפלה פרק טו): "אומרים בכל יום פטום הקטרת בקר וצפרים, כי הוא מסגל לענין הדבר (מגפה), וכפי שמצינו ששבעה משה למרום כל אחד מהמלאכים מסר לו דבר... ואף מלאך המות מסר לו דבר, שבאמר (מדרב"י יב): 'ימת את הקטרת ויחיה כל העם'... וכיון שהקטרת מכפרת בזמן המגפה, כמו כן קוראתה תועיל, כענין שבאמר (הושע י א): 'והשילמה פרים שפתינו'".

ומוסיף המבי"ט: "וגיש בקך רמז, בענין החלבוה המערכת באשר עשרת הסמנים, עם היות ריחה רע ושאיר הסמנים ריח טוב. ויש בטבע דגית ריח לבסס ריח הרע שבהלבוה עד שיהיה ריחו טוב כמותם, וזה רמז למלאך המות שהוא דמיון החלבוה והוא מתערב בקהל שיש ביניהם דבר של קדשה להזיקם, וכשהם טובים וישרים בלבם ויבנים בתשובה שלמה, אין מלאך המות יכול לשלט בהם, אלא הם שולטים בו עד שמלאך הרע בעל כרחו עונה אמו".

עוד הביא ביסוד וישרת העבודה' (שער האשמרת פ"א) בשם האריז"ל שאמירת פרשת הקטרת היא סגולה לשוב בתשובה שלמה. ובכך החיים (אריח קלב כג) כתב שקריאת פרשת פטום הקטרת התורה בקתב אשורית, וכתב שבו כתוב ספר התורה, היא סגולה לזכות בעשר ולהצליח בכל עסקיו. אולם ראה שם בס"ק יח שהדגיש שאף שיש בה סגולה, אל לו לאדם לכוון באמירת הקטרת להנאתו, כי אם לעשות נחת ליוצרו, שכן אמירתה גורמת נחת רוח מיחדת לפניו יתברך.

אמירתה מתוך הכתב

כתב הרמ"א (אריח קלב ב): "יש שכתבו להאיר לומר פטום הקטרת מתוך הכתב ולא בעל פה, שהאמירה במקום ההקטרה. וחישינו שמא ידלג אחד מסימניה, ואמרינו שהוא חביב מיתה אם חסר אחת מסמניה".

אף הבית יוסף (שם) הביא זאת בשם הראשונים, והוסיף שבמקצת מקומות נהגו שלא לאמרה מחשש זה. אולם בהמשך דבריו דחה זאת וכתב שהסבה שאמרו שהמחסר אחת מסמניה חביב מיתה, אינו נעניש על עצה העבדה שחש, אלא על כך שיהיה שלא לצורך למקדש, וכיוצא בזה. והוסיף, שאף שאמר דבריו הראשונים הנ"ל, אין להמנע בשל כך מלאמרה, מפני שבשימת לב ובהקפדה אפשר להאיר שלא לחסר אמירת אחד מהסמנים.

להרהר בתשובה קדם אמירתה

כתבו בספרים שיש להרהר בתשובה על עוון לשון הרע וריכות קדם אמירת הקטרת, כפי שאמרו חז"ל (פסחים ב ב) שהקטרת מכפרת על עוון לשון הרע שבסתר. בספר 'מזמור לאסף' (לפניה שידוך מנדולי חמי בגד, מוסר לפרשת הקרבנות) באר זאת במשול נפלא: מעשה כמלך שהטיל סוס על עבדיו, שהיו עניים ולא השיגה דם; לשלם את המס המוטל עליהם. מה עשה? הביאו תחת הפס מנחה פשוטה כפי שהשיגה דם, ונתנה בכלי פשוט אף מצחצחה, והגישוה לפני המלך בבית פנים, במקרה ובהשתחווה.

הכרת פניהם ומעשיהם העידו על השתוקקותם העזה להגיש לפני המלך את הטובה שבמתנות, ושהדבר ימנע מהם רק מעט ענייתם. לפיכך מיל להם המלך והתצוה במתנתם.

אף אלו היו הללו שולחים את מתנתם הדלה בכלי מלכלך ובוזי, מבלי לחלק למלך את הכבוד הראוי, הלא בודאי היה המלך קוצר עליהם ומענישם. שהרי היה עליהם לעשות את המירב שיהיה כפי לגרם הגאה למלך.

אף אנו עבדי המלך - מלכו של עולם; בזמן שבית המקדש היה קיים היינו כעשירים והיה בידנו להגיש לפני מנהל מכתבת הקטרת הקטרת, אולם אף בזמן הזה שבנוונותנו הנוג פנינו ואין בידנו אלא לומר את פרשתה, לכל הפחות עלינו להגיש את מתנתנו בכלי מכבד. לצורך כך עלינו לשוב בתשובה שלמה על חטאי הלשון ובכך תתקבל מנתנו לצדו לפני אדון כל.

ישועה מפתיעה ב'שומרי שבת'

דומה כי אין מי שלא שמע על בית הכנסת המפורסם ביותר בארצות הברית, הלא הוא בית הכנסת 'שומרי שבת' השוכן בשרונה השלש עשרה, ומקוה התוסס של שכונת בודו פארק אשר בברוקלין שבניו יורק.

בבית כנסת זה מתפללים זה לצד זה, אבונים ודלים לצד שוועי עולם, משלחים בני ארץ ישראל, לצד אנשי גולת אמריקה. הכל מתקבלים בשעריו במאור פנים. מתקיימים בו מניני תפלה עשירים וארבע עשרות ביממה, ותמיד יכול כל רעב למצוא בו מאכל ומשקה להשיב בו את נפשו.

לא היה זה אפוא מן הפלא כאשר באחד הלילות המתונים בו יחד לתפלת ערבית, גביר ניו יורק עתיר נכסים יהודי בעל חזות ירושלמית חסידית, שחוטט על חו נסוד על פניו, אף העני נכר בגביו הבלים. כבר בתחלת התפלה הספיק הגביר להבחין כי שכנו לספסל שריו במצוקה קשה. מראהו המרשט ומבטו המטנד עוררו את רחמיו, ותפלתו שצאקרה בדמעות ובהשתפכות הנפש הסבה את תשומת לבו.

'בודאי עוב המסכן את משפחתו המרננת בביתו שבעיר הקדש', הרהר הגביר ברחמיו, 'והוא ערוב והגיע עד ברוקלין הרוחקה כדי למצוא טרף לביתו, אף חזותו מוכיחה עליו שעומד הוא לחזור למשפחתו דלת האמצעים בדיים ריקות. כמה מראש ומדאב הדבר... המשיך הגביר להפליג בדמיונו. ההרהורים ששטפו את מחו לא נתנו לו מרוגע, ובטרם החל בתפלה פנה אל היושב לצדו והתענין במאור פנים: 'האם מראי ישראל אתם? בודאי באתם לכאן כדי לגייס כסף...'

ההודי נעדר משרעפיו לרגע, אף מיד סמו בידו כי אינו יכול לשוחח פתח, והגביר נאלץ להמתין בסבלנות עד סיום התפלה.

אלא שגם כאשר סיים התפלה לא היה ספק ביד הגביר להתענין במשלח, משום שהאיש היה פנוק בעולמות סמרים, והתרוכז באמירת ברכות שמונה עשרה ברגש, תוך התעלמות מחלפת מהסובב אותו.

זמנו של הגביר היה מוגבל, ולכן לא חשב פעמים. האיש עשה עליו רשם בל יתאר, והוא הוציא מכיסו את פנקס ההמחאות, רשם הממחא על סכום עצום, גם במושגיו שלו, הניחה תחת סדרו של רעהו ומהר לנסע לדרך.

בדרך החלו לפקד אותו הרהורי חרטה: בצדקה, כמו בעסקים, הוא לא אהב לטל סכומים מיתרים, ומי יודע אולי אדם זה אינו אלא מתחזה לצדקה, או שאינו חפץ לקבל צדקה. כיצד נהג הוא בנגוד לטבעו בפזיזות שכזו ונתן סכום כה גדול לאיש שאינו מכיר כלל ועלוק?

'לכל הפחות התפנתה למצוה', הרגיע את עצמו לבסוף, 'ומחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה'.

*

חלפו מאז ימים, שבועות וחודשים. זכרו של הלילה ההוא בשומרי שבת נשכח זה מכבר מלב הגביר. והנה, בעצומה של השעה הקבועה שבה קבל קהל לבקשות עזרה וחסד, נכנסו לחדרו שני משלחים מכרים. לאחר מלות הברכה המקבלות הפתיעו אותו בשאלה: "שמא מכיר אתה את מקדשנו ר' פלוני בר' פלוני מירושלים עיר הקדש?"

הגביר הרים את עיניו מפנקס ההמחאות שלפניו, הסיט את משקפי הקריאה אל צדה אפיו ומשך בכתיפו כלא כבוי.

"מאיין אמור אני להפירו?!", תמה באזניהם תוך שהוא מגיש לדיהם את ההמחאה החתומה. "לפי התאור שהוא מסר לנו חשבנו שאתה מכיר, אף כפי הנראה טעינו, התנצלו השנים ופנו לעזב את החדר."

"המתינו לרגע", נצת פתאום זיק התענינות בעיני הגביר, "התוכלו לספר לי מיהו האיש ומה מעשיו?" השנים הבינו כי לפניהם הזדמנות פז לקשר שיחה עם הנדיב הדגול, ומשפך החליטו לשפוח בספרים: "לפני כעשרה חרשים פגשנו את ידונו ר' פלוני הנזיל, והספרו שבפיו היה לא-יאמן גם במשנים של משלחים ותיקים כמותו; האיש ספר לנו כי זה עתה שב מארצות הברית לאחר שהיה של כמה שבועות במטרה לקבץ סכום שיוכל לחלץ אותו מבוץ החובות שבו שקע עד צנארה, לאחר שזכה לחתן כמה מצאצאיו."

איש צדיק ואציל נפש הוא מידענו זה, והיתה זו לו הפעם הראשונה שצאלץ מתקף הסובות לבקש עזרה מבשר ודם. אולם עדניתו ואפיו השקט עמדו לו דוקא לרועץ, והוא מצא את עצמו יום לפני שובו ארצה, כשבדין סכום עצום המכסה אף בקשר את דמי הנסיעה, ואין בו כדי לכסות ולו את הקטן שבחובותיו הרבים.

שבנו ורצוץ היתה באותו היום, ספר לנו האיש, אף גמלה ההחלטה בלבי כי את היום האחרון לא אבזזו בשיטוטים חסרי תוחלת בין כתבת זו לאחרת, אלא בפניה לכתבת האחת והיחידה, למי שהעשר והנכסים שלו, למלך מלכי המלכים הקדושים ברוך הוא.

בשעת בקר מקצמת נכסי האיש לבית הכנסת 'שומרי שבת' שהקמה מתפללים, עלה לאחת הקומות העליונות והחל בהכנות לתפלת שחרית.

לאחר תפלה ברגש ורויית דמעות סעד פת שחרית, ומיד פנה לאמירת תהלים רצופה עד תפלת מנחה. גם תפלת המנחה עברה עליו בהתזמנות נפש בלתי מצויה, ולאחריה המשיך האיש באמירת תהלותיו של דוד בן ישי, כגון המתחטא לפני אביו.

בהגיע זמן תפלת ערבית התנתק האיש כמעט לחלוטין מן העולם החמרי שבחוץ, ובסערת תפלתו, לא שם לבו אף למתפללים שישבו לצדו. אלא שלפתי, דקא בעצומה של ברכת 'אהבת עולם' המורטיטה, הפרע מפסופיו כשחש טפחה על שכומו.

'הרמתי את עיני מהסודר', ספר לנו האיש, 'והנה הבחנתי ביהודי שמראהו הצינוני העדי ברוחות פי שוך הוא לצד 'הנותנים'. האיש פנה אלי באדיבות והתענין: 'האם מראי ישראל אתם? האם באתם לאסף כסף כאן, בארצות הברית?'

לרגע קצר חככתי בדעתי אם לענות לו, אלא שאז נזכרתי כי נתון אני בעצומה של שיחה ערה עם 'הגביר' הגדול ביותר, וכיצד זה אוכל להסיף דעתי כדי לענות לגביר בשר ודם!?

החלמתי להתעלם מהשאלה ולהמשיך בתפלה. היתה זו הקרבה גדולה מצדי, כי נראה היה שפניו של האיש היו נכונות לעזרה, אולם התחזקתי בהנחה כי בודאי יכול ה' לשלח את ישועותי אלי גם לאחר התפלה...'

"האם אוכל להמשיך את הספור במקומכם?" הפתיע הגביר לפתע את אורחיו בשטר דבורים, ומבלי לחכות לשוועי המשיך: "בודאי כבר הנגמט כי אני הוא האיש שהנחתי את ההמחאה תחת סדרו של ידכם, ואני מודה לכם על שהודתם ממני משא כבוד. שכן מאז אותו היום מתהלך אני ברגש חרטה, תוך שספק נגשר בלבי האם ההמחאה המכבדת שנתתי הגיעה לידיו של אדם שלא נזקק לה כלל."

עתה הבנתי כי זכיתי לשמש שליח ממרום להושיע יהודי שבהיו מהי הכתבת הטובה ביותר לישועה ולהצלתה."

במלים אלו נפרדו השנים מן הגביר, כשההמחאה המכבדת שבידם היתה חזרת לעמת המסר העצמתי שנטלו אתם כפיצה הנחית לחיים.

'בפסודיך אשירה' ח"ג עמ' שצה